

Sobota 11. týždňa v Cezročnom období: skutočná starosť

Komentár na sobotu 11. týždňa
v Cezročnom období. „Nebudte
ustarostení o svoj život“.

Starosti o veci života nám
pripomínajú, že v prvom rade
treba dôverovať nášmu Otcovi
Bohu.

Evanjelium (Mt 6, 24-34)

Ježiš povedal svojim učeníkom:

„Nik nemôže slúžiť dvom pánom;
pretože buď jedného bude nenávidieť
a druhého milovať, alebo jedného sa
bude pridržať a druhým bude

opovrhovať. Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone.

Preto vám hovorím: Nebudte ustarostení o svoj život, čo budete jesť, ani o svoje telo, čím sa zaodujete. Či život nie je viac ako jedlo a telo viac ako odev? Pozrite sa na nebeské vtáky: nesejú ani nežnú, ani do stodôl nezhrmažďujú, a váš nebeský Otec ich živí. Nie ste vy oveľa viac ako ony? A kto z vás si môže starosťami pridať čo len lakeť k svojmu životu? A čo sa tak staráte o svoj odev? Pozrite sa na poľné ľalie, ako rastú: nepracujú, nepradú; a hovorím vám, že ani Šalamún v celej svojej sláve nebol oblečený tak ako jediná z nich. Keď teda Boh takto oblieka poľnú bylinu, ktorá dnes je tu a zajtra ju hodia do pece, o čo skôr vás, vy, maloverní?!

Nebudte teda ustarostení a nehovorte: „Čo budeme jesť?“ alebo: „Čo budeme piť?“ alebo: „Čo si

oblečieme?‘! Veď po tomto všetkom sa zháňajú pohania. Váš nebeský Otec predsa vie, že toto všetko potrebujete. Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše. Preto nebudte ustarostení o zajtrajšok; zajtrajší deň sa postará sám o seba. Každý deň má dosť svojho trápenia.“

Komentár

Ježiš hovorí o téme, ktorá je veľmi prítomná v živote ľudí všetkých čias: o starostiach. Dnes, rovnako ako v prvom storočí, aj keď iným spôsobom, máme veľa dôvodov na starosti: získať slušnú prácu, mať čo jesť a strechu nad hlavou, nejaké záruky do budúcnosti.

Pánov prístup sa nám môže zdať trochu nerozvážny: ako sa môžeme

nebáť o zajtrajšok? Kto sa postará o to najnutnejšie, ak nie my?

Nejde o to, aby sme sa všetkými týmito vecami nezaoberali, ani o to, aby sme žili v zanedbávaní materiálnych potrieb každého dňa. Ide o to, ako to robíme. Starosť, o ktorej hovorí Ježiš, je nedostatok dôvery a zverenie sa do rúk nášho Boha Otca.

V inom, veľmi ľudskom okamihu, ako pri večeri medzi priateľmi, Pán povie Marte: „staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci, a potrebné je len jedno“ (Lk 10, 41-42).

Jediná potrebná vec je dôverovať Bohu, prijímať z jeho rúk to, čo je dobré a čo sa nám môže zdať zlé. Taký bol duchovný život svätého Jozefa, nie „cesta, ktorá vysvetľuje, ale cesta, ktorá prijíma“. Prijímanie života, ako nám je darovaný, je „spôsob, ktorým sa v našom živote prejavuje dar sily, ktorý k nám

prichádza od Ducha Svätého“
(František, *Patris corde*, bod 4).

Svätý Pavol v jednom zo svojich listov vysvetľuje riešenie životných starostí: „O nič nebudte ustarostení. Ale vo všetkom modlitbou, prosbou a so vzdávaním vďaky prednášajte svoje žiadosti Bohu“ (Flp 4, 6).

Postojom tých, ktorí žijú s touto vierou, je modlitba: s vierou prosiť Boha o pomoc v ťažkostiach a neustále mu ďakovať za všetky dary, ktoré nám dal.

Giovanni Vassallo // Photo:
Eleonora Sky - Pexels